

Архітектура будівництво

Виходить
з 1962 р.
№ 8-10
(1279-1281)
червень
2005 рік

Газета Київського національного університету будівництва і архітектури

Бути нашим студентом престижно!

Вивчаємо історію університету

Молода еліта

“Буду вчитися й стану корисним”

Сергій Іваницький, магістрант кафедри будівельної механіки університету, належить до тих людей, які не пасують перед труднощами. Але й перемогу не вважають вершиною щастя. Й, коли я запитала у нього чому він обрав для свого диплому тему: “Аналіз сейсмічної реакції стціонарної морської бурової платформи”, адже на мій, непрофесійний, погляд, це дуже складно, він відповів:

—Тому й обрав, що тема складна. Здавалося б, життя було до нього доволі прихильне: у школі № 5 м. Біла Церква, яка готувала своїх учнів до аступу у політехнічний, був фізико-математичний ухил, вчився він легко й закінчив лише з однією четвіркою.

Закінчуючи школу, Сергій не дуже сушив собі голову, куди піти вчитися і яку обрати спеціальність, бо його батьки свого часу закінчили наш університет. Крім того, нині батько Сергія очолює проектну організацію “Управління проектних робіт”, займається разом зі своїми співробітниками проектуванням житлових приміщень, магазинів, мікрорайонів. Так, у м. Вишневе, що поруч з Києвом, організація запроектувала цілий мікрорайон.

Отже, батько — людина, що довгий час працює за спеціальністю, не міг нарадити своєму синові погане.

Вступивши до КНУБА, Сергій відчув з 1-го курсу, що вчитися йому легко, але він не лїняє, постійно відвідує заняття, не пропускає лекцій. Мабуть, тому його викладач, д.т.н., професор В. А. Баженов й звернув увагу на ауратного, старанного у навчанні хлопця, який серйозно зацікавився сейсмікою.

“Мені дуже подобається займатися дослідницькою роботою, коли ще й бачиш конкретні результати, то це наповнює гордістю. Збираюся після закінчення університету піти вчитися далі — до аспірантури”.

І. ГЕРАЦЕНКОВА

Семінар

Готуємося до вступної кампанії

У травні на базі університету відбулася регіональна нарада-семінар з питань завершення навчального року й початку вступної кампанії у навчальні заклади I-IV рівня акредитації.

В ній взяли участь 256 навчальних закладів у кількості 400 чоловік з міст й областей України: Києва, Чернігова, Житомира, Черкаса, Кіровоградів й ін. Проводив нараду перший проректор КНУБА, д.т.н., професор В. А. Баженов.

З першим словом звернувся до присутніх заступник міністра Міністерства освіти й науки України М. Ф. Степко. Насамперед він сказав: “У нового уряду країни є 5 пріоритетних напрямів навчання: якість і доступність, духовна зорієнтованість, демократизація, реалізація формули “Щасливий учень”. Нині президент В. А. Ющенко видає укази, які спрямовані на реалізацію цих напрямів навчання. Одним з найважливіших доручень президента є Указ на покращення схеми фінансування, надання вузам додаткових прав, присвоєння наукових ступенів без затвердження на ВАК”.

Виступаючий наголосив, що Міністерство освіти й науки готує програму розвитку вищої освіти з 2005 до 2010 року. Присмію було почути з уст заступника Міністра про те, що Україна успішно пройшла моніторинг Європейської спільноти.

Наша країна активно підвищує статус і можливості студентського самоврядування, — продовжив М. Ф. Степко, — і 29. V. 2005 р. планується провести Український з’їзд з самоврядування нашого студентства. Заплановано ввести “Закон про освіту дорослих”, тобто післядипломну освіту, отримання магістерських дипломів дорослими людьми й ін.

Пізнавальну й потрібну інформацію надала у своєму виступі директор Українського центру тестових технологій Л. М. Гриневич. Йшлося про запровадження у ВНЗ зовнішнього сертифікаційного тестування під час аступу до навчальних закладів. Автор зрозуміло й старанно розповідала, показуючи на діаграмах, про тестові завдання для вступу в навчальні заклади. У вступній кампанії це стане експериментом.

Головний спеціаліст Міністерства освіти й науки України Г. О. Колесник дохідливо витлумачив слухачам про наказ № 164 щодо введення нових принципів підходу до проведення вступних випробувань, тобто у формі тестування.

Виступаючий прагнув ще раз звернути увагу слухачів на болочі питання, недоліки, які зустрілися під час вступної кампанії минулого року. Головне — уважно читати Правила прийому до ВНЗ.

Під час наради-семінару до виступаючих надходила величезна кількість запитань, які можуть зустрітись під час вступних випробувань. І на кожне з них була надана змістовна відповідь.

КНУБА у дзеркалі епохи

Через кілька місяців — у вересні — КНУБА відзначатиме своє 75-ліття з часу заснування. Багата й славна історія Alma-Mater — це шлях становлення і розвитку української науки та освіти, формування національної еліти. Адже весь цей час КНУБА готував висококваліфікованих інженерів і архітекторів, а передавав їм свої знання вчені світової слави.

Готуючись до цієї дати, газета продовжує цикл публікацій з історії університету, життя видатних викладачів і науковців, інженерів і громадських діячів, тих, хто причетний до Alma-Mater й про кого варто розповісти поколінню нового тисячоліття.

Історія КНУБА налічує вже 75 років. За цей період наш заклад пережив значні події, чотири рази змінював свою назву, але викладацький склад завжди залишався стабільним, щорічно поповнюючись новими кадрами. Отже, трохи історії.

Україна 30-х років XX століття стала місцем зустрічі людей, об’єднаних бажанням служити рідному народові. Дорогі багатіи видатні особі, котрі народилися по обидва боки Дніпра, перетнулися у Києві, під “дахом” Київського будівельного інституту. Саме у цей час Постановою Вищої Ради Народного Господарства СРСР № 1240 від 17 квітня 1930 р. був утворений Київський будівельний інститут (КБІ) на базі будівельного факультету Київського політехнічного інституту (КПІ) і архітектурного факультету Київського художнього інституту (КХІ). До нового вузу з різних курсів КПІ і КХІ були переведені відповідно 280 і 220 студентів, а також 39 і 15 викладачів. Першим директором інституту був призначений досвідчений організатор Є. Г. Яковлев, який працював на цій посаді до 1935 р.

Наш КБІ ще в довоєнні роки (в 1939 р. він вже отримав назву Київський інженерно-будівельний інститут — КІБІ) підготував понад 1650 спеціалістів для будівництва. Викладачами в цей час були відомі вчені та інженери, багато хто з них мав великий досвід викладацької та наукової роботи. Серед них Ф. Белянкін, О. М. Вербицький, Б. М. Горбунов, М. Д. Жулін, М. В. Корнюхов, В. Г. Леонтович, Б. М. Лобасов, О. І. Неродичів, Ю. Д. Соколов, В. М. Ярін й ін. Імена стали гордістю будівельної науки.

У період 1935-1941 рр. інститут очолювали Л. Г. Гуляницький, В. Д. Титов, М. В. Лазуков, М. Ш. Гаршиков, В. С. Шилишкін, Б. М. Епельбаум.

У минулому номері газети ми вже розповіли про період Великої Вітчизняної війни, коли наш університет працював у Кубишівці у складі місцевого інженерно-будівельного інституту.

З 8 лютого 1944 р. інститут поновив свою роботу у Києві, а кожним роком збільшуючи набір студентів і професорсько-викладацький склад. Через 4 роки вже було підготовлено 352 спеціалісти, які були так необхідні для відновлення зруйнованого господарства.

У 50-ті роки помітно зросли масштаби навчальної і матеріально-технічної бази університету. Викладачі й учні вирішували складні наукові проблеми галузі, пов’язані з виробничою практикою, пов’язані з сировинним, інноваційним, економічним, соціальним та цивільним будівництвом, розвитком теорії розрахунку будівельних конструкцій, удосконаленням санітарної техніки тощо. На всю країну стали відомі імена М. С. Буднікова, І. А. Кириєнка, С. М. Колотова, І. Я. Слободяника, В. В. Стефанова, І. І. Ульчицького й ін., чий науковий внесок був відмінний почесними званнями і преміями. Варто назвати імена ректорів КБІ: Ф. І. Фурсова (1944-1948), М. Д. Плехова (1948-1955), М. Д. Калішук (1955-1961), чий внесок в оновлення інституту важко переоцінити.

Відзначаючи вагомий внесок викладачів і співробітників інституту у справу підготовки спеціалістів і у розвиток вітчизняної та світової науки в різних галузях будівництва і архітектури, Кабінет Міністрів України Постановою № 646 від 1993 р. прийняв рішення про утворення на базі КБІ Київського державного університету будівництва і архітектури. 26 лютого 1999 р. Указом Президента України університет набув статусу національного.

1963 рік. Мітинг з приводу новоствореного корпусу інституту

Сьогодні в КНУБА працює понад 600 викладачів, серед яких 20% докторів наук, професорів і 70% кандидатів наук, доцентів. Серед них дійсний член (Ю. М. Шевченко) і члени-кореспонденти (О. Я. Олійник, М. О. Шульга) Національної Академії наук України, члени-кореспонденти Академії Педагогічних наук України (В. А. Баженов, А. М. Тугай), понад 60 дійсних членів і 10 членів-кореспондентів галузевих академій, у тому числі іноземних, заслужені діячі науки і техніки (В. Л. Баладінський, В. А. Баженов, І. П. Бойко, С. Д. Бушуєв, В. С. Михайленко, І. І. Назаренко, В. Ф. Пандульська, О. Л. Підгорний, В. І. Соченко), народний архітектор України (В. І. Єжов), заслужений працівник вищої школи України (Г. Я. Антоненко, С. П. Войтенко, В. М. Смірнов, А. В. Фомін, І. М. Седак, А. М. Тугай, І. О. Фомін, А. В. Фомін, В. К. Чубіряков, Ю. М. Шевченко, М. О. Шульга, М. Г. Яромлюк).

Ассолотна більшість викладачів, у тому числі й ректор — професор А. М. Тугай, який очолює КНУБА з 1984 р., є вихованцями цього ж вузу, що забезпечує збереження і розвиток добрих традицій, закладених його фундаторами.*

І. ГЕРАЦЕНКОВА

*У матеріалі використано дані будівничка КНУБА “Професори”. Фото з архіву газети

Всеукраїнська олімпіада з ПЦБ

Чи важко перемогти на олімпіаді? – запитала газета у студентів КНУБА. Відповіді були такими: "Важко. Адже треба мати знання з багатьох дисциплін", "Якщо олімпіада зі спеціальності, там є ще завдання, для вирішення яких потрібні ще й знання з математики та широка ерудиція". "Олімпіада потребує дуже серйозної теоретичної підготовки, для того, аби повторити великий обсяг матеріалу, що його вивчали за весь час". "Олімпіада розраховують на студентів з високим рівнем знань, завдання є досить складного рівня". Як ви зрозуміли, відповіді давали студенти, які свого часу "встигли" взяти участь в олімпіадах.

Капітан основного складу команди для участі в олімпіаді з спеціальності "Промислове та цивільне будівництво" Артем Білик розповідає:

– З 16 по 20 травня в Донбаській національній академії будівництва і архітектури відбувся 2-й, міжвузівський етап Всеукраїнської олімпіади з спеціальності ПЦБ. Перший етап, внутрішньовузівський, пройшов тиждень раніше. Він відібрав найкращих студентів будівельного факультету. На його основі було створено основний – (А. Білик і К. Новіков (ПЦБ-45), К. Воронкова (ПЦБ-43), та запасний – О. Носов (ПЦБ-44), В. Перевалов (ПЦБ-46), В. Терешкевич (ПЦБ-47) склад команди.

Донбаська національна академія будівництва і архітектури розташована у м. Макєєва Донецької області в 5 км від м. Донецьк, серед техногенних ландшафтів та мальовничих териконів. За площею Донбаська агломерація є найбільшою в Україні та найбільшою сировинно-виробничою базою України.

Першим етапом змагання стало поза конкурсне тестування за 13-ма різними дисциплінами. Команда нашого КНУБА вперше посіла II місце за сумою балів. Друге місце за індивідуальною кількістю балів виборов Костянтин Новіков.

Хочу відзначити, що особливо гостро й по-спортивному цікаве змагання точилися за командою Білорусі. Нам, попри її перевагу в I-му етапі на 9 очок, вдалося обійти за результатами 2-х етапів лише на два, але таких вагомих очки.

Таким чином команда університету зайняла почесне друге місце у командному заліку, пропустивши лише хазяїв поля. Катерина Воронкова виборола III місце в особистому заліку за сумою балів.

Дуже хочеться висловити подяку викладачам, які підтримували й готували команду – доцентам Г. М. Тонкачєєву, О. Г. Свєшнікову й ін.

Найкращою нагородою за участь в олімпіаді стали нові яскраві вра-

ження: між тестуванням і першим етапом олімпіади було проведено одноденну поїздку на Азовське море. Вдалося організувати й просвітницькі заходи – відвідування музею Г. Я. Сєдова, ознайомлення з матеріально-технічною базою академії, екскурсії по профільних кафедрах й ін. Отже, участь в олімпіаді дало можливість розширити свій кругозір, відчувти повноту та радість життя. Щирої удачі всім й до нових перемог!

А. БІЛИК,
студент ПЦБ-45

Вітаємо переможців

19 травня на території Національного авіаційного університету проходив 2-й етап Всеукраїнської олімпіади з фізики, в якому брали участь представники нашого університету. Близько 90 учасників, які представляли всі куточки України, були розбиті на дві підгрупи, враховуючи спеціалізацію вуза. Наші студенти зайняли такі місця: друге – Анатолій ПШКУЛЬ з групи ПЦБ-33 та третє – Іван ГАРАН з ПЦБ-32. Перше місце дісталось представнику Дніпропетровської металургійної академії. Так тримати, хлопці!

Ігор ГУДИМ,
студент, (ПЦБ-46)

Гарний студент, порядна людина

На цій фотографії студент групи ПЦБ-34 Павло СОРОКА в день вручення йому Грамоти за участь у Всеукраїнській олімпіаді з опору матеріалів. Ця олімпіада проходила недавно у Харкові. Паша виборов третє місце. У зв'язку з цим я вирішила взяти у нього інтерв'ю. Мені було дуже цікаво дізнатися про участь Павла у різноманітних олімпіадах та про зацікавленість у самому світі його університетського життя.

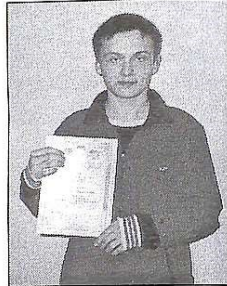
Поспілкувавшись з хлопцем, я зрозуміла, що він порядний, чесний, скромний, користується авторитетом серед друзів, одногрупників й просто знайомих. Всі до нього ставляться з повагою, адже ще кожного разу Павло не відмовив у допомозі нікому з них.

Ще зі школи Павло мав здібність до навчання. Він був учасником олімпіад з математики, англійської мови, хімії, за 8-й клас отримав похвальний лист. З 9-го класу Павло Сорока став їздити на олімпіади. Він має грамоти як учасник олімпіади з математики. Протягом 2-х років, з 9-го по 11-й класи Павло проживав у Черкаській області Черкаському районі, в селі Мошани. В цей період він ще більше захопився участю в олімпіадах. У 2002 році Павло закінчив школу із золотою медаллю. І в цьому ж році став студентом будівельного факультету нашого університету.

І в КНУБА Паша проявив себе гарним знавцем різних предметів: він у 2003 році брав участь в олімпіаді з англійської мови. За 2004 рік був нагороджений Грамотою за опору матеріалів за почесне II-е місце, а в цьому році, як вже було сказано, за III-є місце. Крім цього, Павло Сорока їздив у Дніпропетровськ захищати честь нашого навчального закладу з теоретичної механіки. Тут він також проявив себе одним із кращих знавців предмету, але почесного місця йому не дісталось.

Хочеться ще раз наголосити, що Павло Сорока для всіх нас й особисто для мене є прикладом гарного студента й порядної людини.

Т. ГРУДИНСЬКА,
студентка ПЦБ-32, студентка газети

Вітаємо Олексю Вікторівну ФРОЛОВА, доцентку кафедри технології будівельного виробництва. Близько трьох десятиліть літ працює він в колективі КНУБА. Був студентом ПЦБ будівельного факультету, захистив дисертацію на звання кандидата технічних наук, має чималу когорту учнів – інженерів-будівельників. В характері Олексія Вікторовича головною рисою є відповідальність до роботи, прагнення вчити, займатись наукою... І ще надзвичайно

цінна, чудова здатність – вміння цінувати дружбу. Тепер кілька рядків, але віршованих:
Вам Богом дана добра дружина,
Ви довгий час пройшли у парі з нею,
Сини достойні вирости в родині,
Ви можете пишатися сім'єю.

Бажаєм добре Вам здоров'я мати,
Щоб пульс життя відчув у повній мірі,
І довго та активно працювати,
І не втрачати в душі надії й віри.

Друзі

Благодійна допомога ХК "Київміськбуд"

Невдовзі наступить 75-літній ювілей нашого КНУБА. Про це пам'ятають випускники університету й прагнуть допомогти своїй Alma-Mater у тяжкий час безгрошов'я, допомогти тим, що необхідно для навчання сучасних поколінь будівельників і архітекторів.

Першим благодійним помічником стала холдингова компанія "Київміськбуд", в якій працює найбільше випускників КНУБА, лише на керівних посадах близько 140 чоловік.

Отже, 5 травня до університету прибули представники ХК "Київміськбуд" на чолі з віце-президентом Віктором Олександровичем Величком для презентації комп'ютерного класу для студентів. Це стало благодійною допомогою університету на його 75-річчя та 50-ліття заснування самої компанії, що відбулося в середині травня. ХК "Київміськбуд" спочатку здійснила ремонт аудиторії 320, де розмістився комп'ютерний клас, пізніше були відремонтовані ще 3 лабораторії будівельно-технологічного факультету, куди було придбано сучасне обладнання, необхідне для навчання студентів.

Із словами подяки виступив ректор університету д.т.н., професор А. М. Тугай: "П'ятнадцять років минуло, як наш заклад не отримує грошової допомоги від держави, але нашу скруту розуміють наші випускники – ХК "Київміськбуд". Отже, дякуючи компанії, ми гарно навчатимемо молоде покоління будівельників".

Віце-президент ХК "Київміськбуд" В. О. Величко сказав, що це є нашим скромним подарунком компанії своїй Alma-Mater. Ми всі часом на новий випуск фахівців КНУБА на наших будовах. Нам потрібні спеціалісти нової формації, які володіють новими технологіями.

Г. Я. Антоненко, проректор університету: "Відновлення лабораторного обладнання кафедри технології виробництва бетонних і залізобетонних конструкцій для нас є неюціннею допомогою. Адже наша кафедра є базою підготовки інженерів-технологів. Кожен другий фахівець є випускником нашої кафедри".

ХК "Київміськбуд" в особі віце-президента В. О. Величка вручила деканам будівельного факультету проф. П. П. Лізуну та будівельно-технологічного, проф. В. І. Гоцу подяки президента компанії В. А. Поляченка за сумлінну працю, високу професійну майстерність та за вагомий внесок у будівництво.

Віце-президент ХК "Київміськбуд" В. О. Величко став кавалером "Знаку Пошани Університету" за вагомий внесок у розвиток університету, який вручив йому ректор КНУБА А. М. Тугай.

Матеріал підготовлений газетою

Видатні вчені КНУБА

Зібралися учні Д. В. Вайнберга...

Нещодавно відомому вченому нашого університету Д. В. Вайнбергу виповнилося 6 100 років. В цей день до КНУБА прийшли його учні, спадкоємці ідей. Серед них професори Ю. В. Верюжський, який очолює кафедру в Національному авіаційному університеті; О. Л. Сивявський працює у Києво-Могилянській академії; Я. М. Григоренко, академік НАН України; В. О. Заруцький д.т.н., зав. відділом Інституту механіки ім. С. П. Тимошенка; Г. В. Ісаханов, д.т.н., професор КНУБА; О. Л. Підгорний, д.т.н., зав. кафедрою КНУБА; В. П. Крижанівський, перший посол незалежної України в Росії та ін.

Зустріч пам'яті вченого розпочав перший проректор університету, д.т.н., зав. кафедрою будівельної механіки, учень й спадкоємець Д. В. Вайнберга Віктор Андрійович Важенов. "На жаль так сталося, що Давид Веніамінович не зміг побачити підсумків своєї роботи", – наголосив у виступі Віктор Андрійович. Адже 21 докторів технічних наук і 168 кандидатів наук, підготовлених ним, які працюють на батьківщині й у багатьох країнах світу, де їх знають, цінують й поважають, говорять багато чого.

Цю думку підтримували й поширювали у виступах-спогадах всі учні професора Д. В. Вайнберга. Але в кожному з них було щось важливе, неюцінене, що запам'ятовується надовго. На зустрічі пам'яті свого вчителя пролунала фраза: "Учні Д. В. Вайнберга – це величне дерево, що росте, квітне й, голубе, працює. Справді чудові слова. Але була й пропозиція: присвоїти ім'я професора Д. В. Вайнберга Інституту будівельної механіки, як він працював за життя. Сподіваємось, що й це не залишиться без уваги."

І. ГЕРАЩЕНКОВА

Ціна перемоги

ВСІМ СМЕРТЯМ НАЗЛО

Солдатська пам'ять. Вона завжди з нами, болить і тривожить, як незагоєні до кінця фронтів рани. Ми ведемо бесіду з ветераном Великої Вітчизняної війни ІВАНЧЕНКОМ Трохимом Кириловичем. До дня 60-ти річчя Перемоги він захотів поділитися своїми спогадами з молодим поколінням.

— Трохиме Кириловичу, де Ви воювали ?

— Мені випала нелегка доля бути учасником війни із білосніжками, і Великої Вітчизняної. Під час цих воєн служив у піхоті, весь час перебував на передньому краї. Тож повною мірою пережив лихоліття і тягар війни, не раз дивився смерті у вічі. Доводилося однопольчанами ходити в атаки і контратаки, інколи по два-три рази на день, пробивався босом з оточення, терпів голод і холод, ділитися з друзями останнім сухарем і патронами. Часто зустрічався з ворогом віч-на-віч, своєю рукою під час оборонних, наступальних боїв і рукопашних змищів, як пригадує, й фашистів. Пережив з однополчанами трагедію відступу, радість зустрічі із населенням перших визволених нами сіл і міст. Визволив землі України, Білорусії, республік Прибалтики, штурмував Кенігсберг, де був тяжко поранений.

— Спогади про який з боїв Вам найбільше запам'яталися ?

— На все життя мені запам'ятався один бій при обороні Києва влітку 1941 року. Якщо пам'ять мені не зраджує, відбувся він в кінці серпня. Перед наші підрозділом командувачем поставило завдання — не дати повертатися гітлерівцям до Дніпра. Рота, якою я командував, зайняла оборону біля села Сенявки Канівського району. Вирили окопи нового профілю, бунували заривавши в землю. В перший день відбулися кілька атак ворога. А наступного дня десь в обідню пору, гітлерівці пішли в психічну атаку. Йшли вони як на параді, під музику духового оркестру, в три ешелони. Мабуть, по команді брали руживці з плеча на руку, потім піднімали над головою, повторюючи цей прийом кілька разів. Потім почали махати білими стрічками, що мало означати, напевне, пропозицію здаватися в полон. Як виявилось пізніше, атакуючі були п'яні. Я та більшість бійців не раз брали участь в боях, були обстріляні, але й нам було дещо моторошно і неприємно дивитися на цей "парад". Мені чомусь пригадалась подібна сцена з кінофільму "Чапаєв" і ралтові винні план вчинити з фашистами по-чапаєвськи. А вже в роті були 4 "Максима" і "Детгартових", 150 гвинтівки і в кожного бійця по декілька гранат. Я

віддав наказ: без команди не стріляти, підступити ворога поближче і вдарити вогнем метрів за 40–50, потім закидати атакуючих гранатами і піднятися в штикову атаку. Для підбарювання бійців кілька раз повторив цей наказ спокійно і голосно. І от, коли відстань стала критичною, вдарили вогнем всі всім кулеметами, прицільний вогонь з гвинтівки повели бійці. Перша шеренга лягла майже повністю, розсіяли і другу, а фашисти лізли й лізли по трупах в атаку. Тут зненацька нас підтримала прицільним вогнем наша артилерійська батарея. Врешті, не витримавши шквального вогню, гітлерівці, хто лишився живий, кинулися навіки. А ті в слід проїсся вогненний смерч. Ми захилювалися від радості перемоги. Все поле напроти окопів було вкрито трупами у гадючій формі, сотні ворогів лежали в різних позах. В цей День фашисти не просунулися ні на крок вперед. Почуття від того бою, переконаність в тому, що ми можемо бити ворога зіграли бійців роти, хто залишився живим, в наступних боях.

Оборона Києва — приклад мужності і героїзму радянських бійців. Ворог запланував форсувати Дніпро в районі Канева. Але воїни 26-ї армії генерала Ф. Я. Костенка стояли тут на смерек, зірвали плани ворога (прим. авт.).

Після війни мені пощастило побувати на місці тих оборонних боїв: в Каневі, Степанцях, Сенявці, Миронівці, Маслівці, Кагарлиці, Береснягах, Ковалях. Поклонився пам'яті бойових побратимів. Якою ж дорогою ціною вдалося затримати ворога на київському рубежі! Я відвідав місця, де були наші окопи, братські могили. Недалеко від Сенявки перша братська могила, де поховано більше 2 тисяч наших воїнів, в другій — 1000, в третій — 700, в четвертій — 285, в п'ятій — 265. На всіх є обеліски — німа сторожа серед поля. Згадав усе, що пережито, затрусило мене, самі слези полилися, захворів. Ще похити треба, але здоров'я не пускає, боюся, що не витримаю.

— Ви казали, що брали участь в штурмі Кенігсберга...

— Закінчив війну я в березні 1945 року при штурмі і взятті міста-фортеці Кенігсберга. Всі підступили до міста і саме місто були укріплені дотами, дзотами, фортами, протитанковими ровами, сірчезі мінні поля і в кілька рядів проволочна загорожа. Наприклад, один форт (мала фортеця), який наші бійцям довелося штурмувати, мав 150 чоловік екіпажу, автоматизовану систему забезпечення вогню, протитанковий рів з водою, проволочну загорожу з струмом високої напруги, мінні поля і т. п. Екіпаж був забезпечений всім необхідним для оборони на півтора року. Німці вояки: "Росіяни не здали Ленінграда, ми не здамо Кенігсберга". До штурму міста ми наполегливо, вперто готувалися, тренувалися на спеціальному макеті Кенігсберга, збудованому саперами на полігоні. Роті, якою командував, командир полку Ярмаков довірив найважливіше завдання: перед артпідготовкою серед білого дня провести розвідку боєм і на своїй ділянці захопити першу лінію окопів, взяти полонених. Більшість бійців роти були хлопці 19–20 років від роду, запальні, гарячі, всі комсомольці. Завдання ми виконали, але більше половини бійців лишилися в тих окопах. Пізніше розгорнувся загальний наступ. До вечора від нашого поповненого батальйону залишилось в живих 43 бійці і я один із командирів. Вночі ми захопили штурмом центральний міський парк. А на ранок ворог наврів роту артвою, під який загинула більшість бійців. Мене, важкопораненого, теж вважали мертвим. Недарма в нагородному листі за цей бій записано, що мене орденом Вітчизняної війни нагороджено посмертно.

— Але ж Ви вижили!

— Я, як і інші поранені фронтовики, вжив всім смертям назло. На жаль, не всім нам судилося щастя дожити до 60-річчя Перемоги. І ми, живі, сьогодні свідчимо, що більшість з полеглих були люди гарячого серця і великої душі, люди з чистою совістю. Вони гідні нашої пам'яті, безсмертя в віках.

Матеріал підготував
Ігор ГУДИМ, студент, ПЦБ-46

Славімо ветеранів — захисників Вітчизни

60 років тому "с войною покончили мы счеты". І нині з радістю, але й зі слезами на очах відзначили цю ювілейну дату. Знову сиві фронтовики відчули себе молодими, як у той історичний День Перемоги 9 Травня 1945 року. Як жаль, що багато з них не дожило до цього справді чудового ювілею. Ветерани-переможці — це золотий фонд України.

Трохи історії. До колективу університету після закінчення Великої Вітчизняної влилося до 400 фронтовиків (за даними бувшого Голови Ради ветеранів університету, професора С. О. Слюсаренка, він, на жаль, вже покинув цей світ). Це були молоді переможці у війні, які закінчили наш навчальний заклад й залишилися працювати викладачами, пізніше стали кандидатами й докторами наук, очолювали кафедри. Фронтовики — учасники бойових дій воювали на 1–4 Українському, Білоруському й Кавказькому фронтах, Сталінградському й на Курській дузі, під Москвою й ін., визволяли Поль-

щу, Чехословаччину, Угорщину, Болгарію, Румунію, багато з них закінчили війну у Німеччині. Вони були нагороджені орденами й медалями: "Червоної Зірки", "Знак Пошани", "Вітчизняної війни", "За оборону Сталінграда", "За відвагу", "За взяття Берліна", "За оборону Києва" й ін. Серед наших фронтовиків професори: І. Д. Беспалий (1922–2000), М. С. Канюка (1920–1997), С. О. Слюсаренко (1919–2001), М. А. Черкасов (1921–1980), М. Ф. Сестіфеєв, В. О. Міхельс, доценти Л. В. Василенко, В. В. Досужий, М. П. Євдокимов, І. О. Русінов, І. М. Сєдак, Є. Ф. Лисенко (1921–1990), П. І. Сікало 1920–1995), ст. викладач М. М. Пилипчук (1922–1984).

6 травня в університеті фронтовики й труженники тилу зібралися на святковий мітинг й обід; студенти дякували всім концертом, підготовленим на їхню честь.

С. КРОЛІКОВА,
директор музею історії КНУБА

Не забудемо ніколи

"Чужого горя не буває"

Під таким девізом працює Веймарське товариство "Допомога дітям Чорнобиля" (Тюрінгія, ФРН), очолюване проф. Хартмутом Кьопплером. (Prof. Dr. Hartmut Köppler). Метою діяльності цієї організації є допомога громадянам України, перш за все дітям: сиротам, інвалідам, постраждалим внаслідок аварії на ЧАЕС. Пан Хартмут організує також поїздки українських дітей-сиріт до Німеччини на оздоровлення і відпочинку. Приїжджаючи 3–4 рази на рік до України, вільно володіючи російською мовою, починаючи вчити українську, він особисто завітає до дитячих будинків м. Києва і Київської області, спілкуючись із дітьми, формуючи склад груп. За роки діяльності організації у Німеччині побували понад 120 груп по 20–25 дітей у кожній.

Діти відвідують проф. Кьопплера концертами, організованими власними силами. У таких заходах завжди беруть участь і професійні колективи, які підтримують ідеї товариства "Допомога дітям Чорнобиля" і докладають всіх зусиль до розширення цієї роботи в Україні.

Проф. Хартмут Кьопплер та засл. діяч наук України, проф. В. С. Михайленко

Зразковий ансамбль "Червона калина" під час концерту у Німеччині

Зразковий ансамбль німецько-українського танцю "Дойче Квелле" під час концерту в музичній гімназії Шлосс Бельведере (м. Веймар, ФРН); в середині — проф. Х. Кьопплер і директор гімназії п. Герцог

представили уривки своїх вокально-хореографічних програм загальною тривалістю понад дві години.

У пам'ять про жертв війни, концентраційного табору Бухенвальд зразковий ансамбль "Дойче Квелле" виконав хореографічну програму "Реквієм": композиції "Мир" та "Білий голуб миру". Провідним мотивом програми було усвідомлення уроків війни, цінності миру, недоторканості кожного життя. Зразковий ансамбль "Червона калина" представив програму, присвячену темі аварії на ЧАЕС, її наслідкам та жертвам. Акцент зроблено на тому, що постраждало багато безвинних дітей, на долю яких випало народитися і жити у цій зоні.

Колектив "Дойче Квелле" представив низку як автентичних, так і сценічно оброблених німецьких народних танців ("Ах, мій милий Августин", "Сніжний вальс", "Пивовари", "Берлін" тощо).

Зразкові ансамблі "Дойче Квелле" ("Привітальний", "Козачок", "Калина" та інші композиції) та "Червона калина" ("Глибока криніця", "Танець з бубнами", "Ой, я могола", "Віночок пісень" та інші) представили глядачів української фольклорної програми.

Концерт мав велике значення для організаторів, учасників і глядачів. Колективи і організатори привітали всіх із 60-річчям Великої Перемоги, показали стан відносин між Україною і ФРН у сфері культури, висловили впевненість у демократичному майбутньому нашої держави в об'єднаній Європі.

В. МИХАЙЛЕНКО,
Заслужений діяч науки України,
д.т.н., професор

Д. ВОЛЧЕНКО,
Заступник голови Німецького молодіжного культурного центру "Німецьке джерело"

Мова єзика

Кращі фільми про Вітчизняну війну, за думкою студентів нашого університету, є такі (список нижче). Опитувала бажуючих (їх було 54) студент газети Тетяна Грудинська з групи ПЦБ-32. Було підрозумовано відсотки.

28% вважають, що це фільм "В бой идут одни старики";

20% "Звезда";

17% "А зори здесь тихие...";

17% "Семнадцать мгновений весны";

8,5% "Безымянная высота";

7,5% "Освобождение";

7,5% "Летят журавли";

6,5% "Они сражались за Родину";

6,5% "Офицеры";

5,0% "Горячий снег"

До Дня преси ПОДЯКА РЕКТОРА

З нагоди Міжнародного Дня свободи преси наша країна шановану велику армію журналістів, робочих і студентських кореспондентів, викладачів та співробітників навчальних закладів, які беруть активну участь у випусках своїх багатотиражних газет.

На відзнаку Дня преси ректор, професор А. М. Тутай наказом по університету оголосив подяку активним студентським кореспондентам, які сумлінно працюють над підготовкою матеріалів до випуску газет університету "Архітектура і будівництво": Андрію Беницькому, Ігорю Гудиму, студентам групи ПЦБ-46,

Богдану Гераську, (ЗІК-31), Олені Колоградській, (АБС-64), Івану Михайліцу, (ПЦБ-46), Тетяні Грудинській, (ПЦБ-32), Наталії Мацько, (УСТ-22).

Оголошено подяку й: [М. Д. Василевському], голові профкомів, Г. М. Гітінському, звільненому заслуженому голові профкомів, С. П. Любченку, голові Ради ветеранів, В. С. Михайленку, д.т.н., професору, Т. О. Дембицькій, зав. аспірантурою і докторантурою, Н. В. Федоровій, нач. науково-дослідної частини, М. О. Ділянчу, професору, С. М. Кроляковій, директору музею, А. М. Скопичу, гол. лікарю санаторіо-профілакторію, Г. Г. Гринишній, лікарю-терапевту, В. М. Морозовій, гол. бухгалтеру, О. М. Тараній, ст. медсестри санаторіо-профілакторію, С. П. Кічму, ст. зліпни інспекторів охорони КНУБА.

Ілюзія контролю

Вражай себе

— Скажіть, чи правда, що, вживаючи наркотики, людина не відчуває, коли переступає межу?

— Правда. Поширення наркоманії серед молоді сьогодні явище дуже розповсюджене. Практично в кожному навчальному закладі Києва, починаючи від школи і закінчуючи ВНЗ, вживають наркотики. Йдеться не про куріння тютюну чи алкоголь. Говоримо про вживання власне наркотиків — від конопил до важких ін'єкційних наркотиків. Легковажність, незрілість, цікавість та надзвичайно низька поінформованість щодо наслідків вживання наркотиків (звичай, інформація надходить від однопітків та наркоторговців, яка спрямована на опис позитивної дії наркотиків) формують своєрідну молодіжну моду, а відповідно, і постійно зростаючий попит на них. Для одних — це нестримне задоволення, а далі — відчай, біль та смерть, для інших — величезні прибутки та абсолютна байдужість, а то й зневаги до життя тих людей.

Усі наркомани зі стажем на запитання, як вони почали вживати наркотики, відповідають майже однаково: заповнували друзі, знайомі, було цікаво спробувати; довго дивився, як вживають наркотики у моєї компанії, стало цікаво спробувати самому; запропонували "зняти" погане самопочуття після перепою; курив траву (коноплю), захотілося чогось іншого.

Найжахливіше, що практично усі майбутні наркомани наркотики пропо-

"На початку XXI століття вживання наркотиків, заохочене потужними економічними інтересами, не можна сприймати як тільки особисту проблему, нещасливий контакт між людиною і токсичною речовиною. Ми не відкидаємо особистий аспект, але вживання наркотиків переросло в соціальне явище, яке дестабілізує економічні, політичні та культурні зв'язки в суспільстві", сказав на зустрічі із студентськими кореспондентами нашої "А+Б" завіділлом київського Центру психічного здоров'я, лікар-психіатр I-ї категорії Федір Йосипович Мельничук.

нують друзі, знайомі, близькі люди, що дає відчуття певної безпеки, оскільки знайомим людина більше довіряє. Ситуаційні причини вживання наркотиків у кожного свої, але є й спільні для всіх — людина хоче змінити свою свідомість (відірватися від реальності) та полегшити постійний психосоціальний тиск — простіше кажучи, розслабитися. Яка ж ціна такого розслаблення? Не іншаке, як повільне самогубство (середній вік померлих наркоманів — 21–23 роки, а серед ВІЛ-інфікованих — 60–70% ін'єкційних наркоманів). Розвивається наркотичне узаалежнення, якими б ілюзіями себе не тила людина, яка вживає наркотики, а ілюзії є завжди і вони досить типові: **Я це раз попробую і перестану; зі мною такого не трапиться, я не наркоман; я не такий, як вони, я зможу це контролювати; коли один раз спробую, нічого не станеться; я вживаю тільки легкі наркотики, вони безпечні і ін.**

Що стосується легких наркотиків (трави конопил, алкоголю, деяких медика-

ментів), то це окрема тема. Ось лише один факт: 100% ін'єкційних наркоманів починали з легких наркотиків. Але розвиток хвороби характерний для всіх, і проявляється він у потребі щоразу більшої дози (більшого кайфу). І наслідок — перехід на стадію фізіологічної залежності, з якої видряпаються одиниці.

Проблема в тому, що людина ніколи не відчуває, коли вона переступає межу. Це можна порівняти з п'ятиричною дитиною, який дали бавитися зарядженою зброєю: їй це дуже цікаво, але раніше чи пізніше вона таки прострелить собі голову. На початку факт проблеми завжди заперечується, а допомога неухотується. Усвідомлення проблеми настає не на початках хвороби, коли ще здорове тіло та психіка, а на стадії, яка засвідчує наявність незворотних наслідків вживання наркотиків.

Залежність від психоактивних речовин сьогодні вважається у світі невилковною хворобою. Простіше, не вдаючись до психофізіологічних нюансів, можна сказати словами Спільноти анонімних алкоголиків: "Не можна з кашеного огірка зробити свийж". "Це ліфт, який їде тільки вниз і ніколи — нагору". Можна залікувати тіло, зняти біль, допомогти перенести "ломку", але завжди залишаються думки про наркотик та періодичний психопатологічний потяг, з якого починається все спочатку. Терапія та реабілітація потребують надзвичайно великих зусиль, витрат та часу. Лікування наркоманії — це процес, який триває все життя.

О. КОМІНЕЦЬКА

Наші уроки Правила зміцнення психіки

День корисно починати з посмішки. Ранком перед дзеркалом згадайте щось приємне, що змусить вас посміхнутися, зробить обличчя привітним, настройте себе на добрі відносини зі своїми родинами і співробітниками. У хиттерадісної людини очі іскряться добротою, ритмічно б'ється серце. Руки виразні, упевнена хода, спокійний погляд.

Коли виникає роздратування, виконайте таку вправу. Відведіть палець кілька разів назад. У думках повертайте голову назад через плече, подивіться на ліву п'яту, проведіть поглядом від п'яти по носі до спини, від куприка до шиї. Те ж повторіть, "дивлячись" через праве плече. Мало-мало підніміться на носки і кілька разів опустіться на п'яти. Підтягніть живіт, розпряміть плечі, випряміть хребет. І взагалі подивіться на себе з боку: як ви стоїте, сидите, йдете. І, звичайно ж, учіться самовладанню, запам'ятавши кілька правил.

Якщо ви навіть вважаєте, що можете знайти підхід до кожної людини, прагнучи до гарних відносин з оточуючими, помнеце завжди дружбу з людьми з важким характером.

Не будьте зайво самовпевнені в собі. Завжди виграє обачність. Спочатку подумайте, чи варто кидатися в бій. Не відкладайте на потім неприємну справу. Усе рівно її робити вам, але затягуючи її рішення, ви додаєте собі вантаж невирішеної проблеми.

Якщо вас осягла поразка, дивіться на це як на прихід, згадуючи про колишні успіхи. Вірте у свої сили.

Намагайтеся помнеце зосереджувати свої думки на чорних тонах життя, більше думайте про її світлі сторони. Крайній спосіб зменшити стрес — відвернутися. Прогулянка, виїзд за місто, а також приємний співорозмовник, спектакль, книга — те, що вам потрібно. Побільше смійтеся. Крайній захист від усіх життєвих негод — це гумор. І немає більш ефективних ліків, чим сміх.

Підбрала К. ГРЕЧИН, студдор газети

Ваше здоров'я

Дзвоник від... хребта

Наш співбесідник — Георгій Васильович Гайко, директор НДІ травматології і ортопедії, доктор медичних наук, професор, член-кор. АМН України, заслужений діяч науки і техніки, головний ортопед-травматолог Міністерства охорони здоров'я України.

Він розповів, що в інституті зараз десять відділень: імунології, остеомієліта, клініки ревматичного поліартриту, патології хребта, мікроріурії — трансплантація нервів, судин, ендотелезування — заміна суглобів на штучні. На жаль, за його словами, в останні роки значно збільшилась кількість захворювань опорно-рухового апарата, зокрема остеохондрозом.

— Це те, що називають відкладенням солей?

— Так, нерідко так говорять, але такого професійного поняття не існує. Як-що сіль отує й при чому, то лише у плані порушення водно-сольового обміну в організмі, узагалі порушення обмінних процесів. Слово "остеохондроз" виникло від двох грецьких слів: "остео" — кістка, "хондро" — хрящ та позначає хронічний дистрофічний процес, що протікає в кістково-хрящових утвореннях хребта. Дистрофічний процес — це повільна зміна, що іноді протягом років розвивається в анатомічній структурі або однієї з її частин, спричиняючи за собою роздратування прилеглих до них найчутливіших тканинних утворень, і в першу чергу, нервових волокон і кровоносних судин. Остеохондроз — поняття складне, що включає три основних патологічних процеси: деформуючий спондиліоз, грижозуваті в міхробретних дисках, дегенеративні хрящові і кісткові розростання. Від болей у спині люди страждали у всі часи, про це свідчать давні рукописи і малюнки, результати досліджень давніх поховань.

— Мабуть, людина розплачується цим страшним недугом за прямоходіння?

— Резон у цій заяві є: адже жодна тварина не страждає на остеохондроз. І з усіх спортсменів, які після неймовірних перевантажень на організм, травму не завдають одразу й увагу звертають на це, лише плаваці уникають цієї гіркої долі.

— Часто чуєш, що це нас так Чорнобиль кареє, неблагополучна екологія...

— Неблагополучна екологія — так, вносить свій вклад, але зв'язки прогресуючої хвороби із чорнобильською катастрофою не встановлені однозначно. Наприклад, у нас в країні саме східні області йдуть попереду по цій групі захво-

рювань — забруднена промислова зона. У Києві зате машин розвелось стільки, що у центрі від автомобільних вихлопів не продихнути. Згідно даних медичної статистики, 80% дорослого населення країни страждає на остеохондроз. І якщо раніше це захворювання вважалося "привілеєм старості", то нині воно зустрічається і в юнацькому, і в дитячому віці. А частіше виникає у віці 25–50 років і є причиною тривалої втрати працездатності.

Повільний розвиток остеохондрозу слугувало в минулому підставою вважати його віковим недугом. Біда в тому, що, раз виникнувши, саме по собі захворювання не зникає безвісти. Якщо, наприклад, теж важке захворювання — запалення легень можна вилікувати до кінця антибіотиками, то отут рецидиви — правило. Після серцево-судинних захворювань, які називають хворобами століття, остеохондроз став займатиме друге місце. Мало того, що це болісна, затяжна хвороба, що приковує до ліжка, так хребет ще робить вплив на внутрішні органи, серцево-судинну систему. При поразці шийного відділу хребта проявляються запаморочення, болі в руках, грудному відділі — міхрберна невралгія, болі в області серця — кардіопатія, які імітують захворювання серця. Невралгічні прояви в поперековому відділі супроводяться болями в ногах, області тазу, спини (прострели). Болі приводять до напруги груп м'язів і порушення кровопостачання уражених ділянок хребта. При роздратуванні і травмуванні спинного мозку патологічно змінюються дисками виникають важкі форми захворювань нервової системи — мієлопатії, парези кінцівок і порушення функцій різних органів. Погіршується рухливість хребта і суглобів.

— Георгій Васильович, на карачки, подібно братам меншим, ми вже не повернемося, і що тоді потрібно знати, що сприяє придбання цієї недуги, як його уникнути?

— Причини самі різні: тривале перебування в положенні сидіача або згинувши (сінькозроботи, домашня робота, неправильна посадка за письмовим столом), підняття тяжкості, травми й мікротравми суглобових поверхонь, спадкова схильність, вікові зміни, нерухомий спосіб життя, неправильне харчування, підвищена вага. Навіть такі дрібниці, як плоскостопість, може з роками привести до захворювання хребта.

На жаль, людина не привчена прислухатися до дзвінків тілесних, не звикла ми себе берогти тому, що на дрібно-

ці ніколи не звертаємо серйозну увагу, іноді через біль, іноді тому, що незручно турбувати лікаря або близьких. Для прикладу такий випадок: водій різко загальмував — одна з пасажирок відчула, що її сильно труснуло. Голова відкинулася назад. Тоді здавалося, що зальнулася легким переляком. Але на другий день відчула при обертанні голови біль у шиї. Поступово біль пройшов, але через пірвою ступінь гірше: тяжкість у горлі, болі в потилиці, шум у вухах, неприємний хрускіт при обертанні голови. При читанні стали швидко втомлюватися очі. Лікар-невропатолог поставив діагноз — шийний остеохондроз, що протікає з роздратуванням потиличних нервів і однієї з гілок трийотного нерва, оточеної біда з очима. І добре, що пацієнтка не стала доводити справу до крайності, тому що тривалу хворобу вилікувати неможливо. Вдається хіба, що полегшити положення хворого, але гарантувати його від рецидивів неможливо. Людям можуть нагадати про себе травми, отримані ще в дитинстві або в підлітковому віці.

Окремо хочеться сказати про гіпокінезію. Нестача різноманітних рухів, дефіцит м'язових навантажень приводять до детренованості м'язового корсета, ослабленню м'язів, що оточують хребет. Тривала напруга ший і попереку при робочій позі за кермом машини, комп'ютеру і навіть сидіння біля телевізора порушує кровообіг ділянок м'язів, які безпосередньо прилягають або прикріплюються до хребта. Порушуються капілярний кровообіг і м'язам, сухожилля, надкниці, кістковий структурах організму. Детренованість, викликана відсутністю руху, помирних навантажень, ставити організм на грань патології. Надмірна повнота веде до прискореного розвитку остеохондрозу, іде порушення обміну речовин. Плодинамія опорно-рухового апарату. При щонайменшому необережному русі кістки ламаються. 20% пацієнтів від першого шийки стегна вмирають протягом року.

Перехолодження — невагомона мода ходити розхриставшись, без головного убору в холодний час — теж веде до шийного остеохондрозу.

— А як тоді пояснити феномен моржів, які двічі на тиждень приймають крижану ванну на Передостовській слобідці на Лівому березі, і багато хто якраз вилікувався від того ж остеохондрозу?

— У них ціла система здорового способу життя: рух, харчування, і водні

процедури. Феномен моржування — це струс, уміння примусити по-новому задіяти імунну систему. Крижану купіль — це індивідуальні ліки, але починати треба поступово, з літа входить в зиму. А для страждуючого остеохондрозом навіть потрібне плавання влітку в холодній воді може закінчитися погано. При тривалому охолодженні тіла (а моржі грамотні не стирчать у воді довго) звужуються судини, порушується кровопостачання.

— Чи є дієві способи допомогти хворому, коли він не може ні повернутися, ні згинутися? Важкі випадки, пов'язані з оперативним втручанням, не станемо чіпати, а тільки ординарні стани, які трапляються у більшості людей.

— Ми вже говорили, що вилікувати остеохондроз важко, але утримати хворобу на тому рівні, щоб людина залишалася працездатною, можливо. Розроблені різні методики. В першу чергу, не треба думати, що ти розумієш за всіх лікарів: звертаєш до лікаря треба при першому ж нездужанні, поки ти можеш прийти до нього на прийом, а не коли він уже прийржджає на "швидкій" до тебе. Знеболюючі засоби далеко не завжди (і вже не назажди!) вирішують проблему, хоча її зараз створено немало. Ефективні всі нестероїдні препарати (диклофенак, ібупрофен, вольтерен, індометацин). Мазі цього ж призначення. Добре зарекомендувала себе дошка Євмінова. Потрібен масаж, фізіотерапія — ультразвук, магніт, грязелікування, ванни з морською сіллю й ін. до бабокми. Але ці рекомендації не для того, щоб самолікуватися. Визначити ЦО, ДЕ і ЯК, може тільки лікар. Але при першому ж дзвінку від хребта треба привчити себе слати на твердому матраці, краще при нездужанні підкладати вал під попереk і маленький вал під шию, можна їх зробити з махрового рушника. При болях — еал і під злегка згинуті ноги. Не затягуйте хворобу, щоб час від часу ставати абсолютно безпорадною людиною. Якщо ви вже випробували цей хворобливий стан, еразу ж при поліпшенні займіться собою (гімнастика, яку вам допоможе розробити в кабінеті лікувальної фізкультури), налагодуйте правильне харчування, не випробуйте долю переважаннями й холодом. Профілактика — основа здоров'я, інших більш дієвих ліків немає!

Бесіду вела О. КОМІНЕЦЬКА, студентка КНУБА, студдор газети

Мовою цифр

Музика вдома, в універі, в автомобілі... Рідне радіо туди до вуха. Але буває, що пісні подібні одні на одну й найбільше дратує їх примитивність, ні сенсу, ні емоцій.

Які музичні напрями, стилі Вам не подобаються? Після опитування 54 студентів КНУБА, музика підраховано, що:

- 20% російський шансон;
- 18% зарубіжний рок;
- 18% джаз, блюз;
- 9,5% вітчизняний рок;
- 9,5% вітчизняна естрадна музика;
- 8,5% реп, хіп-хоп, метал;
- 8,5% зарубіжна естрадна музика;
- 7,5% класика.

Опитувала Т. ГРУДИНСЬКА

Учепитесь МЕЖ СРОКАМИ КОНСПЕКТОВ...

В редакції "А+Б" всегденного роботи для студентів. Кожен студентський кореспондент може принести все, що ему наравитися.

Сьогодні інтересною подією пропонує наша головна юмористка Х. Веселя.

- ☺ Он все чаще ловил себя на мысли, что ни о чем не хочет думать.
- ☺ Быть человеком и быть своим человеком — задача совершенно разные.
- ☺ Достаточно перед женщиной встать на колени, как ты вырастишь в ее глазах.
- ☺ Было бы неплохо, если бы там, где раки зимуют, построили пивбар.
- ☺ Ирония студенчества: стипендию тутить по ветру лучше всего умеют те, кто ее не получают.
- ☺ С возрастом глупостей делаем меньше: не те возможности!
- ☺ Жил чужим умом, а свой бегал на черный день.
- ☺ Многократно повторенная ошибка и есть истина, проверенная жизнью.
- ☺ На бумаге все просто и ясно, если это учебник.
- ☺ Найти своё место в жизни легче, чем его занять.
- ☺ Отказался от счастья, узнав, что оно не в деньгах.

Спорт Вітаємо учасників VII літньої Універсиади України!

І змагання розпочалися на початку травня ц.р. Традиційно вдало виступили наші боксери. Серед них двічата Ірина Коренева з групи (АБС-14а), яка виборола І місце. Лідія Зінченко з цієї ж групи стала володарем III-го місця. П'ять місця у жіночому боксі отримали у змаганнях Жанна Дікум (АБС-34) та Катя Ілюшенко (ПЦБ-25).

Чоловіки-боксери на літній Універсиаді 2005 р. отримали в змаганнях V місце – студент МБГ-53 Юрко Гереловський та чотири дев'ятих місця: Сергій Россомаха (ГД-21), Сергій Лінков (МБГ-31), Микола Степаненко (БМО-32) та Ігор Топоровський (ПЦБ-29). Тренером команди є професор кафедри фізичного виховання і спорту М. О. ДІЛЕНЯН.

З 12–18 травня проходила Універсиада України з жіночого футболу.

Команда нашого університету складалася з 13 чоловік. Серед них першорядниці, студентки з групи ДАС-45 Катя Кухар, Марія Повстаня, Оля Шириня, Іра Мартинюва (ДАС-16), Христина Ставська (ДАС-15), Марія Фам (ЕК-11), Ганна Галив (ЕК-21), Іра Кривик (ПЦБ-24), Лілія Рогозовець (МО-24), Леся Мельник (МО-54), Владислава Пономарьова (ПН-22) і аспірантка

кафедри охорони праці і навколишнього середовища Марія Ципка. У змаганнях брала участь граючий тренер Саїда Гасанова.

Команда змагалася із 4-ма студентськими командами із областей України: Хмельницької, Тернопільської, Житомирської, Чернігівської, які склалися, до речі, з учниць збірної України. Київ представляла лише команда нашого університету. Призові місця нам не дісталися, – розповідала тренер Саїда Гасанова, – але команда наша задоволена й участю, тому що отримала хорошу ігрову практику. Гідно підтримали спортивну честь КНУБА студентки-плавці: Анна Серета (ВВ-12), майстер спорту, Євген Борзій (ПЦБ-47), кандидат у майстри спорту, Ігор Мухін (ПЦБ-37), кандидат у майстри спорту, Дмитро Касян, І розряд, (БМО-22), Іван Боконья, І р., (БМО-12), Олена Шляхова, І р., (ТВ-21), Іван Горбенко, І р., (МБГ-24), Віталій Забой (МБ-32), Ельдар Аблякімов (АТТ-24), Роман Новосад (ПЦБ-15), Ігор Лугерін (МБ-22). Тренер команди ст. викладач кафедри фізичного виховання і спорту С. В. Пех.

Матеріал підготувала Т. Грудинська, студентка

Команда з жіночого футболу КНУБА із командою спортсменок з Житомирської області

«Сбыва мечты» по-киевски УДАЧА. КАРЬЕРА. ДЕНЬГИ

Нет сомнения: жить в Киеве – уже само по себе счастье. Но вполне понятно, что кроме этого подарка судьбы, киевляне хотят и других радостей: материального благополучия, здоровья, мечтают об удачном браке... Что ж, у нашего города есть несколько проверенных средств, помогающих воплотить в реальность любую мечту.

Для начала о главной удаче: чтобы остаться жить в Киеве, нужно бросить монету в фонтан «Самсон» на Контрактовой площади. Но тут существует одно «но» – в фонтане должна быть вода, а она бывает в нем редко.

Любые мечты сбываются, если прикоснуться к решетке веранды дома №13 на Андреевском спуске (бывший дом Булгаков), которая сейчас находится в экспозиции Музея одной улицы, – главное загадывать желание так, чтобы его никто не слышал. Если

обойти храм Св. Николая в парке «Аскольдова могила» три раза по часовой стрелке, то потом уже можно «ни в чем себе не отказывать». Костяи односторонний обход этого же храма по часовой стрелке хорошо помогает при бессоннице, причем сна будут только хорошие.

Чтобы трудоустройство было удачным, а карьера успешной, не поленитесь проделать следующее: привяжите ленточку на ветке липы Петра Могилы, что растет на Старокиевском горе рядом с Историческим музеем. Между прочим, после выпускных вечеров недавние школьники и студенты идут к этому дереву целыми классами и группами.

Кукли изданна считался верным средством борьбы с нечистой силой: с помощью комбинации из трех пальцев ее отпугивали «как мельничью». «Фига», изображенная на подошве скульп-

туры Паниковского и увиденная вами при помощи зеркала, поможет избавиться от порчи, глаза и венца безбрачия. Потрогайте этот куклиш – все равно что пощипать себе ручки. Денежные купюры к вашим ладоням будут просто липнуть. А для того, чтобы деньги в карманах не перевелились, бросьте монетку в фонтан на 1-й линии ТЦ «Глобус». Заводно поможет неимущим. Табличка на фонтане утверждает, что все вышнуженные из воды средства перечисляются детскому интернату.

Н. ВИШНЕВЦЯ

Пам'ятаємо Він був потрібен всім

Пшов з життя Ігор Серафимович Дучинський – старший викладач кафедри гідраліки та водоводівдєвствєня, в минулому – керівник диспетчерської служби Університету, людина, яку обожнювали студенти, поважали та любили колеги.

Він завжди був потрібен усім, завжди готовий прийти на допомогу,

розділити радість і підтримати у важку хвилину. Дуже тяжко говорити про Ігора в минулому часі, але сам він за натурою був оптимістом, ширю вірив у непереморну силу добра і у вічні істини любові до ближнього.

Світла пам'ять про чуйну, добру і теплу людину буде зігравати всім тих, хто мав щастя працювати, спілкуватися з Ігорем Дучинським, навчався у нього місцевству жити.

Студенти, друзі, колеги

Ігорю Дучинському

Он был без степени и звания, Преподователь рядовой, С высокой степенью сознания, Что колъ не он, то кто другой.

Шел к людям с доброю улыбой, Как-то застенчиво шутил. Жизнь его не была ошибкой, Спасибо, что ты рядом жил!

Т. Дембицкая

Пам'ятаємо Замість квітів на могилу

Микола Дмитрович... Й просто Коля – так його всі називали, тому що все трудове життя його – 35 років – було пов'язане з нашим університетом. Спочатку аспірант, потім асистент кафедри історії КПРС, доцент, заступник декана по роботі з іноземними студентами і, нарешті, 12 років – голова профкому співробітників КНУБА.

20 травня ц.р. у віці 57 років він передчасно залишив цей світ. Ця відомість вдарила нас, наче обухом по голові. Ніж не можна второпати – у розквіті сил викладач, красивий, веселий, добрий – й він опинився в засвітах. Процятися з ім приїшла величезна кількість народу. Тут були студенти, співробітники, викладачі, представники міської профспілки й ті, хто вже не працює в університеті.

У пам'ять його загадували такі риси: інтелігентність, порядність, дипломатичність, широта суспільних інтересів, загострене почуття чесності. Й, головне, він любив людей і робив добро, не сподіваючись на вдячність. Кожна перемога в профспілковій роботі була для нього радістю. Як загадує найближчі співробітники, це звучало так: "у дзвобіку приніс...", тобто те, чого він зміг добитися для людей, як голова профспілки співробітників.

Кабінет у профкомі без нього, наче спорожний. Лише під склом шафи з книжками залишилися висловлення відомих людей, які були для нього важливими в житті: "Єдиний спосіб одержати верх у суспільстві – це ухилитися від неї", "Якщо Ви не праві, визнайте це швидко і дружелюбно", "Із самого початку дотримуйте рішуче обіцяного тону", "Статеве спілкування додумок і бажань інших" і ін.

У пам'ять викладача, вихователя – доцента М. Д. Василевського – не можна не

пригадати, наскільки важливим було для нього навчання молодого покоління. Він часто показував друзям стос студентських відповідей на прохання дати оцінку курсових політичних наук, який він читав. У них були слова: "вдачні, що Ви дали нам мож-

ливість обговорювати прочитане й думати..."; "почала замислюватися над багатьма речами, які раніше були незрозумілими", "тепер я зміг більш обгумовлено оцінити питання політичного стану в державі", "ціную Ваше спілкування з студентами" на рівних, не приливаючи нашій гідності" і ще...

Загадувати про Миколу Дмитровича можна дуже багато. Але як щемить серце всіх нас – його друзі, колеги, співробітники і студенти від нестерпного болу втраки кращів. Пам'ятаємо!

НАШ КОЛЕКТИВ

Українське слово Що значить "Спасибі"?

Багато олів в українську мову прийшло з польської, німецької, російської мов й зараз використовуються з українським акцентом, але не за призначенням. Найбільш поширеним, звичайним на перший погляд, є слово "Спасибі", яке використовується в назві мови безпідставно й невірно. Розглянемо його походження в історичному аспекті.

Для визначення пошани й подяки росіяни використовували два словосполучення "Благодарю" і "Спасибо". Перше використовується, коли за якісь послуги господаря нагороджував своїх підлеглих. Він казав: "Благо Вам дарю", або "Благо дарю Вам". (Не Вас, як зараз кажуть, а Вам). Благом могли бути – особиста зброя, грамота на володіння маєтком, шуба з царського плеча та ін.

На благодарність відповідали іншим словосполученням "Спасибо", яке складалося із трьох слів "Спаси Вас Бог". Так дякували каліки та жебраки, які стояли біля церкви. Зараз там також можна почути варіанти "Спаси Вас Бог". Да хранил Вас Бог", "Сохрани Вас господь". З часом слово "Вас" та глухий звук "г" в слові "Бог" зникли і утворилось звичайне російське "спасибо".

Переклад з російської мови (спаси – рятує, Бог – Біг) – це абсурд. Тому російське "Спасибо" переносили на українській лексиконі недоречно. Потрібно або використувати слово "спасибо" – як іноземне слово (типа перпендикуляр) або українське "дякую".

Розглянемо прислів'я "Остаться с носом", яке втратило свій первісний санс. В багатьох джерелах (я читав більш як у 40) це пояснюється таким чином. В давні часи господарі підносили якісь подарунки на підносі, й коли господар не приймав їх, то рахувалося, що той, хто підносив, "оставался с носом". Ця трактовка пов'язана зовсім неспоріднені слова "піднос і ніс".

Є прислів'я "зарубати собі на носі", тобто запам'ятати. "Ніс" це староросійське по значенню товар, коли багато людей не вмилі писати й читати. При отриманні будь-якого товару, наприклад, 5 мішків зерна, господар брав дерев'яну паличку, наносив на неї 5 зарубок й розколював її уздовж, одну половину залишав собі, іншу віддавав боржникові. Коли боржник повертав узате, хазяїн складав обидві половинки й рахував кількість зарубок, зривував їх, і таким чином фіксував, що розраховувався. Ця дерев'яна паличка мала назву "ніс". Вираз "Остаться с носом", мабуть, потрібно пов'язувати не зі словом "піднос" (підносити), а із словом "ніс". Тому що, коли, наприклад, боржник повертав лише три мішки зерна, то хазяїн складав дві половинки "носу", зривував три зарубки й залишав дві, а "ніс" повертав боржнику. Таким чином вираз свідчить, що

боржник залишався з носом або боржником ще на якийсь час. Таким чином понадуше цей вираз свідчить не про відхилення підношення (хабера, подарунка), як це іноді трактується в літературі, а про залишок заборгованості.

Багато виразів загубили первісне значення і нині трактуються по іншому, навіть не пов'язані з безпосереднім сенсом.

Так, прислів'я, яке зараз "офіційно" не використовується, але в народі ще зустрічається "за компанію жид повісився" часто вважається характеристикою дружніх стосунків громадян єврейського походження.

Але є інша трактовка цього виразу, пов'язана із староросійськими словами "комплута", "компанія", "кумпанія".

Компута – це список, в якій офіційно заносили прізвища реєстрованих козаків. Відомо, що козакі у походах і поселеннях мешкали групами, які мали різні назви: кош, гурт, ватага, загін.

Була ще одна назва цих об'єднань "компанія", або "кумпанія" в значенні: мати суспільне господарство, об'єднуватися дружними стосунками. Означку такої "компуні" був посуд, який мав назву "компанія" або "кумпанія". Цей посуд у вигляді великої чашки або келиха характеризувався вдачу, зухвалістю та зможністю гурту. Ім пишались, як зброєю, одягом, кінями. "Компанію" зготовлювали з порцеляни, олова, срібла, золота та прикрашали коштовним камінням. Взагалі культ посуду був поширеним серед вояків не лише у козаків, а й у яничар (казан), який вони перевертвали у знак протесту.

Колі козакі сідали їсти, то напої зливали у "компанію", а потім розподіляли між собою. Цей культ компанійства породив дуже поширений обряд кумовства, суть його в тому, що вояки, які входили в "кумпанію", брали на себе обов'язки допомагати родичам (точніше дітям) загиблого козака, який входив в їх гурт.

В поселеннях і походах козаків поряд з ними були й крамарі – найчастіше євреї (жиди), які закупали та продавали козакам будь-який крам, одяг, горілку та ін.

Існує така легенда: Гурт (компанія) козаків відправляється в похід і залишає на збереження посудину – "компанію" корчмарю (жиду). Через деякий час приїшла звістка, що козакі загинули у бою. Корчмар, не зважуючись, продав посудину "компанію" іншому гурту козаків. Через деякий час з'ясувалось, що звістка про загиблого була помилковою й загін повертається.

Корчмар, знаючи, які тортури його чекають за продаж "компанії", з переляку й повісився. З того часу й пішло прислів'я "За компанію і жид повісився", яке нині використовується в іншому значенні.

І. ШЕМЕТ, зав. відділом практики університету

Николаю Василевському

Все так естественно как будто –
Родился, выучился, жил,
Скупил счастья знал минуты,
И вот теперь в твой адрес: «Был...»

И это «был» рвет сердце в клочья,
Смириться с мыслью силы нет,
Она тревожит днем и ночью,
А ты молчишь, молчишь в ответ...

Встреча, ублажал нам уши:
«Прекрасно выглядишь!» Не лгал.
Не жила видел он, а души
И возводил в свой идеал.

Всем наделен ты был природой:
Красив, умен, чуть-чуть пихон,
Был горд – не кланялся в угоду,
А вот Судьбой не защищен.

Ты с ней играл, не замечая,
Что у нее есть своя предел,
И вырала химера злая
Тебя из жизни и из дел.

И больше мы тебя не встретим,
Умолк твой голос навсегда,
Его весенний майский ветер
Унес невведомо куда.

Живым ты помниться нам будущее –
Таким, каким ты в жизни был,
И память сердца не остудить
Всех тех, с кем искренне дружил.

20–23 мая 2005 г.

Т. Дембицкая